

Sóc el vostre amic,
aquell poltret que ha crescut pels mots,
a la vora dels vostres somriures.

Com puc dir t'estime, papallona?
Sempre ens has dut l'aroma dels lilàs
la memòria benefactora de l'aigua
i, malgrat els parèntesis, la llum
dels mots en abril, el treball silent de l'heura.
Agafa't de la crinera i mou les ales!
Amb tu, botarem coves i cataclismes,
no seran res els hipòdroms insomnes:
escac i mat, als jardins purs de la sang
galoparem tots els versos.

Com puc dir t'estime, talp invisible?
Treballes en la nit clara de la teua ceguesa
-iconoclasta enjogassat- i regales
l'alè tan sentit, desemmascareu sospites.
A l'inrevés dius el món, capgires el temps
i ofrenes bellesa en paraules nues.
Patines amb el teu cor d'espills,
on no hi ha cap maldat, ni la veu escridassa.
Car els sords no ens escolten i són cecs
aquests monstres assassins de la vida.

Sóc el vostre amic,
aquell poltret que s'estima els mots
pel sol del vostre afecte.
Fets i paraules,
vostra l'esperança amb què parle.